చచ్చి చావని మనిషి

దిట్టకవి

'సూర్యం మాస్టారి యిల్లు యిదేనాండి?'

వీధి గుమ్మం దగ్గర ఎవరో వాకబు చేస్తున్నారు. 'అవును..., రండి, లోపలకు రండి...' ఆహ్వానిస్తూ వుంది సుభద్ర.

చదువుతున్న పుస్తకంలోని పేజీ గుర్తు పెట్టుకోడానికని అంచు మడిచి పుస్తకాన్ని మూసి, దాన్ని చేత్తోపట్టుకుని చావిడిలోకి వచ్చాడు సూర్యం.

తనకోసం వచ్చిన ఆ దంపతుల్ని చూసి క్షణకాలం స్తబ్ధుడయ్యాడు. అతని నోట వెంట వెంటనే సమాధానం రాలేదు.

'నేనండి...రామచంద్రాన్ని! గుర్తుపట్టలేదా...?' అన్నాడు రామచంద్రం. అలా అన్నాక కూడా అతని చేతులు జోడించే వున్నాయి.

'నమస్కారమండి...' అని, తలదించుకుంది శాంత గతం ద్వారాలు తెరవబోయే మనస్సును అదుపులో పెట్టుకొని, నిలబడి వున్నవాళ్ళని కూర్చోమని అనలేదు. అలా అభినయించాడు సూర్యం.

రామచంద్రం, శాంత తన దగ్గరకు వచ్చి కుశలమడుగుతారని కలలో కూడా అనుకోలేదు. సూర్యం ఆనందానికి అవధుల్లేవు, ఉబ్బితబ్బిబ్బైపోతున్నాడు. అతని కళ్ళు అశ్రుపూరితాలైనాయి.

సూర్యం కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండడానికి కారణం శాంతా రామచంద్రాలు అకస్మాత్తుగా రావడంచేతకాదు. ఆ వెనకాల బోల్డంత కథ వుంది అది సూర్యానికీ, రామచంద్రానికీ, శాంతకే మాత్రమే తెలుసు. తెలియని సుభద్ర కళ్ళప్పగించి చూస్తూ వుంది.

'మీ శ్రీమతిగారా...?' శాంత ప్రసంగం తిప్పుకుంటూ అడిగింది.

అప్పటిగ్గాని అక్కడ సుభద్ర వున్న ఆలోచనరాలేదు సూర్యానికి.

'ఆఁ...మరిచేపోయాను. పరిచయం చేయలేదుగా. ఈమె నా శ్రీమతి. పెళ్ళయి ఎన్నాళ్ళో అవలేదులే..., సుభద్ర వీళ్ళెవరో తెలుసా...ఇతను రామచంద్రం, ఈమె శాంత. ఇద్దరూ నా ప్రియశిష్యులు. అంతకంటె చాల ఎక్కువ కాని, ఎలాగని చెప్పినా తక్కువే...'

'మీరా పెళ్ళికి శుభలేఖ కూడా పంపలేదు మాస్టారూ...'

పంపుదామనే అనుకున్నాను. కాని మీ అడ్రసు సరిగా నాకు తెలియలేదు.' అన్నాడు సూర్యం. శుభలేఖలు వేయించకుండా గప్‌చిప్‌గా పెళ్ళిచేసుకున్నట్లు అతనికి తెలియకూడదని.

'మీరిక్కడ ఎన్నాళ్ళ్నుంచి వుంటున్నారు. మీ అడ్రసు కూడా అంత గోప్యంగా ఎందుకుంచారు?'

అవును. గోప్యంగానే వుంచాను అనుకున్నాడు సూర్యం మనసులోనే. ఆత్మా

అనుకున్నప్పుడు తల భారమైనందుకు వంచాడు. వంచిన తలెత్తి భార్యనుచూశాడు. ఎందుకో తొట్రుపడ్డాడు. 'సుభా...నువ్వలానే నుంచున్నాం...? వాళ్ళని మనింటి దగ్గర కనీసం వారంరోజులైనా వుండందే కదలనిచ్చేదిలేదు...' అన్నాడు.

తమ ప్రసంగం సుభద్ర వినకూడదని, వచ్చినవాళ్ళని సత్కరించాలనే నెపం, అతని మాటల్లో కొట్టవచ్చినట్లు కనబడకపోయినా భావం అదే.

సుభద్రకి తెలిసింది సూర్యం మంచితన మెక్కాటే. అందుకే హడావిడిగా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

'తిరపతి వెళ్ళామండీ ... వెంకటేశ్వర స్వామిని దర్శించుకుని, మీ ఆశీస్సులుకూడా తీసుకోవాలని...' అంది శాంత. శాంత మాటల్ని పూరించాడు రామచంద్రం.

'అవునండీ వెంటనే మధ్యాహ్నం ట్రయినుకు వెళ్ళిపోవాలి. మాతోపాటు ఇంకా చాలామందివచ్చారు. వాళ్ళందర్నీ స్టేషన్లోనేవుంచి మిమ్మల్ని చూసివెళ్దామని ఇలా వచ్చాము.'

'అప్పుడే...!' అన్నాడు సూర్యం ఆశ్చర్యంగా.

'క్షమించాలి. మిమ్మల్ని చూశాక మాకూ వెళ్ళ బుద్ధికావడంలేదు. అయినా తప్పదు. మరోసారి వచ్చినప్పుడు తప్పకుండా చాలా రోజులు వుంటాం. ఈసారికి మన్నించండి,' అన్నాడు రామచంద్రం.

'మీ ఆరోగ్యం ఇప్పుడు ఎలావుంటోంది మాష్టారూ...'

శాంతకి ఎంత ఆలనో అనుకున్నాడు సూర్యం.

రెండుప్లేట్లల్లో చెక్కిన బంగినపల్లి మామిడిపళ్ల ముక్కలుకోసి తీసుకొచ్చి వాళ్ల ముందుంచింది సుభద్ర.

'మరి మీకో...అన్నాడు రామచంద్రం.'

'మేము ఎప్పుడైనా తింటాం...ముందు మీరు కానివ్వండి.'

'అలాకాదు, ఈ ప్లేటు మాయిద్దరికీ, ఇది మీ యిద్దరికీను తీసుకోండి మాష్టారూ...'రామచంద్రం పట్టుపట్టాడు.

'అవును తీసుకోవాలి... తప్పదు' అంది శాంత. చివరికి పంచుకోకతప్పలేదు.

కడుక్కున్న చేతులు తువాలుకు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు రామచంద్రం 'మేమిక వుంటామండీ...' అని.

సూర్యం మాట్లాడ్లేదు. వాళ్ళనే చూస్తూ నిరుత్తరుడై నిలబడ్డాడు.

'వాళ్ళందరూ మాకోసం చూస్తుంటారండి. ట్రయిను టయిమయిపోవచ్చింది. టిక్కెట్లన్నీ మాదగ్గరేవున్నాయి' అబద్ధమాడినట్లు తెలియకుండా అన్నాడు రామచంద్రం.

'కాన్సిల్‌చేయకూడదూ...?' అంటూండగానే వాళ్ళిద్దరూ సూర్యం కాళ్లకీ, సుభద్ర కాళ్లకీ నమస్కరించి స్టేషనుకి దారితీశారు.

వెళ్తూన్న వాళ్ళిద్దరూ కనుమరుగయిపోయేటంతవరకు చూస్తూ నిలబడ్డాడు సూర్యం.

సుభద్ర అతన్ని కదిపి, తనవైపుకు తిప్పుకుంది. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళుచూసి బెంబేలు పడింది.

కళ్ళు తుడుచుకొని కుర్చీలో కూర్చొన్నాడు. అతనికి దగ్గరగా కుర్చీ జరుపుకుని కూర్చుంది సుభద్ర.

'ఎవరండీవాళ్ళు...?' అంది అమాయకంగా.

'నేను చెప్పలేదూ...?' అని తిరిగి ప్రశ్నించాడు.

'అదిసరే...మిమ్మల్ని అంతగా కదిలించారు గదా ... అంత సన్నిహితులెలా అయ్యారా అని...'

'ఓ...అదా..., నేను హైదరాబాదులో పనిచేస్తుండగా నాదగ్గర వీళ్ళు చదువుకున్నారు. ఇద్దరూ ఒకే క్లాసులో వుండేవాళ్ళు, చాల చురుకైనవాళ్ళు, తెలివైనవాళ్ళూను. ఇద్దరి కిద్దరే. ఒకళ్ళకుమించిన వాళ్లొకళ్ళు. ఏడవతరగతి చదువుతున్నప్పటి నుంచీ వాళ్ళిద్దరూ స్నేహంగా వుండేవారు. ఫస్టురేంక్ పిల్లలుకూడా ... ఒకళ్లకొకళ్ళ సహాయం చేసుకుంటూండేవారు అనుకునేవాణ్ణి. ఎనిమిదికి వచ్చారు. వాళ్ల స్నేహం మరింత ఎక్కువైంది. స్కూల్లో...బయట కలసే తిరిగేవారు. స్కూలు కంతటికీ ఒక సమస్య కింద తయారయ్యారు. నాకేం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఇద్దరూ నాకు ప్రియమైనవాళ్లే. ప్రోత్సహించాలో, నిరుత్సాహపరచాలో అర్థంకాలేదు. వాళ్ళు నాతో ఎక్కువగా కలివిడిగా వుండటంచేత మిగతా మాస్టర్లందరికీ గుర్రుగా వుండేది. నేనే యిదంతా చేస్తున్నానని వాళ్ళు అపోహపడి చాటుమాటున ఆడిపోసుకుంటూ వుండేవారు. ఇలా ఆ సంవత్సరము ఎలానో గడిచిపోయింది. తొమ్మిదిలో ప్రవేశించారు. మధ్యలో యిద్దరూ పెళ్లిచేసేసుకొన్నారు...' అన్నాడు క్లుప్తంగా సూర్యం.

సుభద్ర కిది అతిసామాన్యంగా కన్పించింది. విచిత్రమేమీ అనిపించలేదు.

'పదహారు పదిహేడు సంవత్సరాలనాడే అంతధైర్యంతో సాహసించారూ అంటే ఎవళ్ళకయినా ఆశ్చర్యంగానే వుంటుంది. అందునా వాళ్ళిద్దరూ ఒకేకులంవారుకాదు. శాంత ఉన్నతవంశములోది, రామచంద్రం నిమ్నజాతివాడునూ...'

ఇప్పుడు సుభద్ర కొంచెం ఆలోచనలో పడింది.

''మరి తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకున్నారా?'

'రామచంద్రం తల్లిదండ్రులు ఆదిలో అంగీకరించలేదు. చివరికి ఒప్పుకోక తప్పదని అంగీకరించారు. ఒక శాంత తల్లి కొంచెం అనుకూలంగానేవున్న, తండ్రిమాత్రం కారాలు మిరియాలు నూరాడు. పెళ్ళికి శాంత తరఫువాళ్ళెవరూ పోలేదు.'

'పెళ్లి మీరక్కడ వుండగానే జరిగిందా...? మీరూ వెళ్లారా...?' ఇంట్లో ఏదో క్రిందపడి దొర్లిన చప్పుడయింది. 'మాయదారి పిల్లులు పాలన్నీ వలకబోసినట్లున్నాయి' అంటూ లోపలికివెళ్ళింది సుభద్ర.

సూర్యం సిగరెట్టు తీసి వెలిగిస్తున్నప్పుడు అగ్గిపుల్లమంటలో రాజీకనిపించింది.

'రాజీ' అనుకున్నాడు సూర్యం. రాజీ అతన్ని నాలుగేళ్లముందుకు త్రోసింది.

'రాజీ నా ప్రాణం' అనుకున్నాడు అప్పుడు. అవును, అలానే ప్రాణమిచ్చింది. తనూ యిచ్చాడు!

రాజీ తనతో కలిసి పనిచేస్తూ వుండేది. తన్ను వలచి కూడా పని చేస్తూ వుండేది.

ఆ రోజుల్లో రామచంద్రం కథ ఎంత ప్రచారమయి వుండేదో తన కథ గూడా అంత ప్రచారంగానూ వుండేది.

రాజీ ఇవన్నీ లెక్కచేసేదికాదు.

'నాకు మీరు కావాలి. మీకు నేనూ కావాలి అనుకుంటే మీరు ఇవేమీ లెక్కచేయొద్దు' అనేది.

పెళ్లిచేసుకుందామని ఎప్పుడూ అనుకో

చచ్చిచావని మనిషి

లేదుకాని, ఇద్దరి దృష్టి పెళ్ళివిూదే వుండేది.

తను ఆ ప్రస్తావన తెచ్చినప్పుడు రాజీ కప్పదాటు వేస్తూండేది. 'మరి, రాజీ తన నుంచి ఏమికోరుకుంటోంది?' అనుకునే వాడు కసిగా. అతనికి సమాధానం వచ్చేది కాదు. రాజీ దగ్గర నుంచి సమాధానం వచ్చేదికాదు. ఎన్నెన్నో వూహించుకుని మనస్సు పాడుచేసుకొనేవాడు. రకరకాల పుకార్లు.

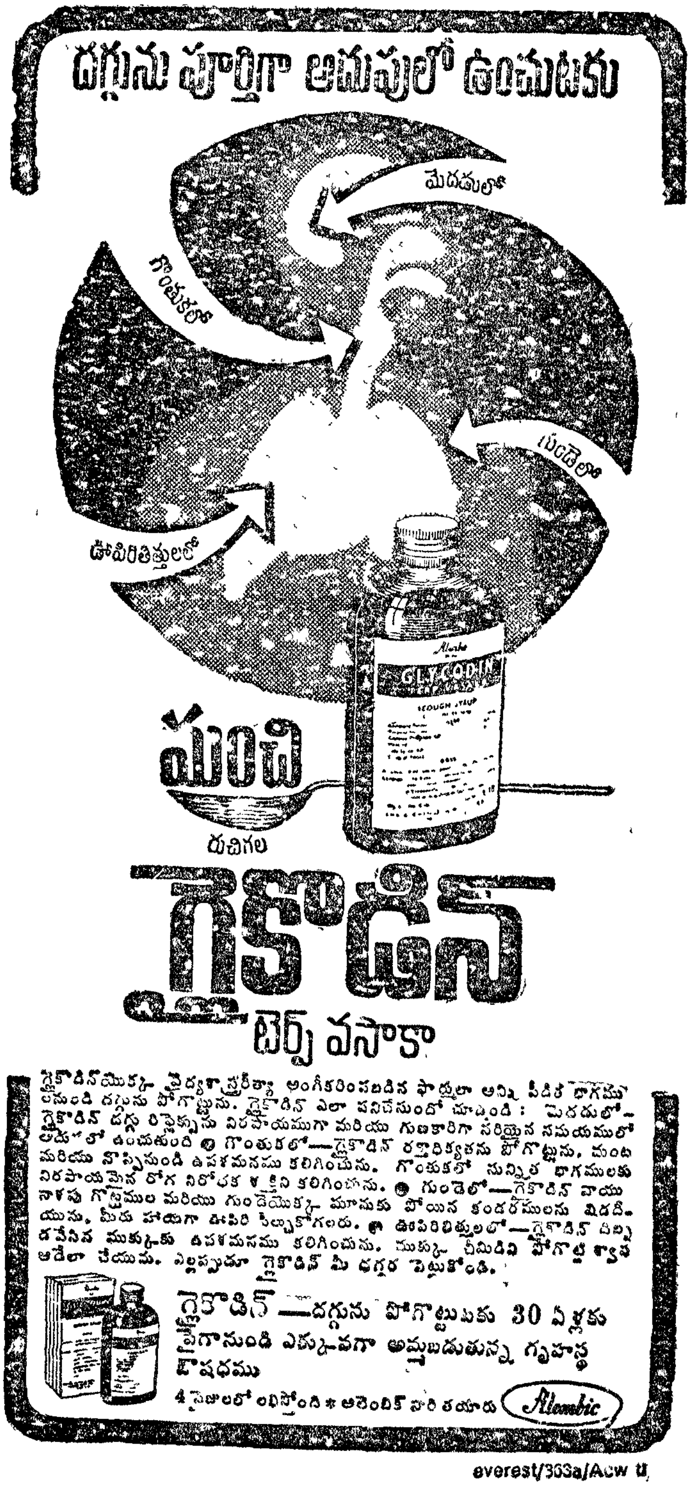

స్కూలు చరిత్ర బురదలాగా వ్యాపిలాగా తయారయింది. ఒకరోజు కమిటీవాళ్ళు అడిగారు.

'మీరు ఫలానా రోజు రిజిస్ట్రరు మారేజీ చేసుకుంటున్నారటకదా' అని. తను ఆశ్చర్యపోయాడు. రాజీని అడిగి తెలుసుకుని ఆనందించుదామనుకొన్నాడు. రాజీ కూడా ఆశ్చర్యపోయింది.

ఆ తరువాత తన ఉద్యోగానికి రిజయిను చేసింది. తనతో ఒక్కమాట కూడా చెప్ప లేదు. రాజీనామా ఎవరిలోనో పంపించింది. తనురాలేదు. మర్నాడు స్కూలుకు రాకపోతే ఎవరినో అడిగి తెలుసుకున్నాడు. రాజీ రాజీ నామా యిచ్చిందన్నప్పుడు తను భూమిలో దిగిపోయాడు. ఊపిరి సలపలేదు. పైనుంచి లావా ప్రవహించింది...కాని చావలేదు చచ్చే యాతనను అనుభవించాడు.

రాజీని కలుసుకుందామని ఎన్నో ప్రయ త్నాలు చేసాడు. అన్నీ విఫలమైనాయి.

ఒకరోజు తెలిసింది. రాజీ పెళ్లికొడు కుల్ని చూడటానికి తిరుగుతోంది, వాళ్లు నాన్న తిప్పుతున్నాడు, అని.

చచ్చిపోదామనుకున్నాడు తను.

రాజీని చూసి మరీ చచ్చిపోదామను కున్నాడు. ఒకరోజు రాజీ బజార్లో కని పించినట్లే కనిపించి మాయమైపోయింది.

తను కృతనిశ్చయం చేసుకున్న రోజు అన్ని ఏర్పాట్లు చేసుకుని చివరిసారిగా రాజీ యింటికి వెళ్ళాడు.

రాజీ కనిపించలేదు.

అదేసమయంలో రాజీ తన యింటికి వచ్చి తనకోసం వేచివున్నట్లు తెలియదు. రాజీవచ్చి వెళ్ళాక యింటికి చేరుకున్నాడు తను. రాజీవచ్చి వెళ్లినట్లు తెలిసి మళ్ళీ పరుగెట్టాడు. రాజీ రైల్లో ఢిల్లీ వెళ్లి పోయింది.

భోరుమని ఏడ్చాడు.

ఇష్టదైవాన్ని ప్రార్థించుకొని యిన్ని స్లీపింగ్ టాబ్లెట్లు నోట్లో పోసుకున్నాడు.

కాని చచ్చిపోలేదు. హాస్పిటల్లో కళ్ళు తెరిచాడు. మళ్లీరిగి కళ్ళు తెరచినరోజు రామచంద్రం పెళ్లికొడుకుగా పసుపు

(54వ పేజీ చూడండి)

ఇట్టల్లో ఎదురుగా కనిపించాడు. రామచంద్రం తనపాలిట రాక్షసుడుగా కనిపించాడు ఆనాడు. తనను అతను బ్రతికించినందుకు ఎంతగానో దుఃఖించాడు.

'మాష్టారూ...యింత అఘాయిత్యానికి ఎందుకు ఒడిగట్టారు...? రాజీ టీచరు మిమ్మల్ని ఎంతగానో ప్రేమించారు. ఇదిగో ఈ వుత్తరం చూడండి' అని ఉత్తరమందజేశాడు.

తనప్పుడు పజిల్ చేసింది ఆ ఉత్తరం కాదు. రామచంద్రం పసుపుబట్టలు.

కొంచెం కొంచెం తెలివి రాసాగింది.

అప్పుడు తల ప్రక్కకు తిప్పిచూశాడు. శాంత కనిపించింది కుందనపు బొమ్మలా వుంది. ఆమెకూడా పెళ్ళికూతురే! వచ్చే కన్నీళ్లను ఆపుకుంటూ తన కాళ్లను కంటికి అద్దుకుంది.

తనకప్పుడు మరింత ఆశ్చర్యమైపోయింది.

రామచంద్రం గ్రహించాడు కాబోలు, చెప్పాడు— 'ఇవ్వాళే మా పెళ్ళి' కాని మీరు...' రామచంద్రం మాట్లాడ్లేక పోయాడు. కాస్త తేరుకుని మళ్లీ అతనే—

'ముహూర్తం దాటిపోయినా, మరేం ఫరవాలేదు. మీ చేతులమీదుగా మాపెళ్లి జరగాలి' అన్నాడు.

అలానే జరిగిపోతుంది.

రాజీ ఉత్తరం తను చదవలేదు. కోపంతో చించి పారేశాడు.

జీవనవ్యాపారాన్నే పూర్తిగా మార్చేసుకున్నాడు. హైదరాబాదుకు సలాంకొట్టి ఇక్కడకొచ్చి పెళ్లిచేసుకున్నాడు.

సుభద్ర అతనికి లోటుచేయదు. కంటికి రెప్పలా కాపాడుకుంటోంది. కొంచెం మనశ్శాంతిచిక్కి ఇప్పుడిప్పుడే భావికి గట్టి పునాదులు వేసుకుంటున్నాడు.

రామచంద్రం ఇప్పుడు తనకు దైవంగా కనిపిస్తాడు. పునఃప్రాణ ప్రతిష్టచేసిన బ్రహ్మదేవుడిలా కనిపిస్తాడు.

ఎంతటి సామాన్య సంబంధం? రామచంద్రం అప్పుడప్పుడే యవ్వనంలోకి అడుగు పెడుతున్నవాడు. శాంత అతనికంటె యింకా చిన్నది. వాళ్లిద్దరూ తమ తమ కోర్కెల్ని తీర్చుకొన్నారు. సంఘం ఇనుపసంకెళ్ళను విదిలించుకొని సమస్యని భేదించి స్వతంత్రాన్ని అనుభవించినవాళ్లు!

చచ్చిచావని మనిషి

(14 వ పేజీ తరువాయి)

మరి తను,

వయసున్నవాడు, జ్ఞానమెరిగినవాడు, లోకమంటే ఏమిటో తెలిసినవాడు. పరిస్థితులనర్థంచేసుకోగలిగినవాడు ... అన్ని తెలిసి కూడా ... ఓడిపోయాడు ... తను ఓడిపోయాడు.

'ఓడిపోయాను' అనుకున్నాడు నెమ్మదిగా సూర్యం.

'ఓడిపోవటమేమిటండీ' అంది సుభద్ర అతని చేరువగావచ్చి.

మనస్సును ఆధీనంలోకి తీసుకొని ఆమె తెచ్చిన కాఫీని అందుకున్నాడు.

సుభద్ర కళ్ళల్లోకి చూస్తూ గతాన్ని మరచిపోసాగాడు.

'పోస్ట్' అన్న కేకవిని సుభద్ర వెళ్ళి, ఎక్స్‌ప్రెస్ డెలివరీ కవరుతో తిరిగి వచ్చింది.

కవరు చించి, వుత్తరాన్ని తీశాడు సూర్యం.

ఉత్తరంలోని సంబోధన చదవగానే విచలితుడై పోయాడు.

గబగబా వుత్తరమంతా పూర్తిగా చదివి 'రాజీ' అని గట్టిగా అరిచాడు చివర్లో.

సుభద్రకు ఏమీ అర్థం కాలేదు. భర్తకు దగ్గరగా వచ్చి దిక్కుదిక్కుమంటూ అతన్ని చూడసాగింది.

'నాకు తెలియదు. రాజీ ... నాకు తెలియదు'... అంటూ భోరుమని ఏడ్చాడు.

గ్రుడ్లనీళ్లు కక్కుకొని అలానే నిశ్చేష్టగా నిలచుండి పోయింది సుభద్ర.

'ఏమండీ...' అంది నెమ్మదిగా.

తెలివి తెచ్చుకున్న సూర్యం అక్కడ్నుంచి లోపలికి వెళ్లిపోయాడు. అతని వెనకనే వెళ్లి మంచం మీద కూర్చుంది సుభద్ర.

'ఇక్కడ్నుంచి పో...నన్ను ఒంటరిగా వుండనియ్' అని అరిచాడు సూర్యం.

నోట్లో పైటచెంగు కుక్కుకొని చావిట్లోకి వచ్చింది సుభద్ర. ఆమె కళ్ళక్రింద పడి దొర్లుతున్న ఉత్తరం మీద పడ్డాయి. వణుకుతున్న చేతుల్తో దాన్ని తీసుకుంది. మొదట్లో అక్షరాలేమీ కనిపించలేదు. మబ్బుమబ్బుగా కనిపించాయి. కన్నీళ్లు తుడుచుకుని మళ్లీ చదువుకుంది.

'మాస్టారూ ...

మీరు నన్ను క్షమించరని తెలుసు. క్షమిస్తే ఎప్పుడో మీపాదదాసిగా అనుగ్రహించివుండేవారు. కాని, నామీద మీకింత నిర్దాక్షిణ్యం ఎలా అలవడిందో అర్థంకాకుండా వుంది. కావాలని నేను మీకు దూరమైపోయాననే అపోహలో మీరువుండబట్టే నన్ను క్షమించలేకపోతున్నారు. నేను ఢిల్లీ వెళ్లిపోతూ మీకు ఉత్తరం వ్రాశాను. వెంటనే బయలుదేరిరమ్మన్నాను. పెళ్లిచేసుకుందామన్నాను. కాని మీరురాలేదు. నన్ను పెళ్లిచేసుకోవడం మీకు యిష్టంలేకపోయింది. పైగా నామీద కోపం పెంచుకున్నారు. నేను అవమానించినట్లు బాధపడ్డారు. ప్రాణాలు తీసుకోడానికి కూడా యత్నించారు. నాకావిషయం తెలిసి హుటాహుటీవచ్చాను. కాని, అప్పటికే మీరు రామచంద్రానికి పెళ్లి జరిపించి వెళ్లిపోయారు. ఎక్కడికి వెళ్లారో తెలియకుండా వెళ్లిపోయారు. మీకోసం ఎంతగానో వెదిచూశాను. నా అడ్రసు రామచంద్రంకు యిచ్చి మళ్లీ ఢిల్లీ వెళ్లిపోయాను. ఈ నాలుగేళ్లనుంచి యిక్కడే పనిచేస్తున్నాను ఒంటరిగా. అయిన వాళ్ళు, కానివాళ్లు అందరు నన్ను అసహ్యించుకున్నారు. కాని జీవితంమీద అసహ్యం కలుగలేదు. మీలా చచ్చిపోదామనుకోలేదు. 'వస్తారు' అనే ఆశ నన్ను చచ్చిపోనీయలేదు. అందుకే బ్రతికాను. మీకోసం మాస్టర్గా, మీకోసం. ఆనాడు తల్లిదండ్రులు విధించిన ఆంక్షలకు ఎంతగా కృంగిపోయానో మీతో చెప్పుకోవాలని చూశాను. మీదగ్గర భోరుమని ఏడవాలనుకున్నాను. నాకా అదృష్టంలేదు. ఎక్కడి

కెళ్లినా ముళ్లడొంకలే. ముళ్లడొంకలు పరిచి, నా తల్లిదండ్రులు నన్ను కదలకుండా చేశారు. మిమ్మల్ని దూరంచేశారు. నన్నేం చేయమంటారు? ఢిల్లీలో చుట్టాలదగ్గరికని పంపించారు, నన్ను. కాని, ఆచుట్టాలు యిక్కడలేరు. నేను తిరిగిపోలేదు. ఉన్నారని యింటికి ఉత్తరంవ్రాసి యిక్కడే వుండిపోయాను. మీకోసంఎదురు చూస్తూ. మా వాళ్లకు నిజం తెలిసి యిక్కడకువచ్చారు. నాకెవరూ లేరన్నాను. వాళ్లు అలానే అనుకొని వెళ్లిపోయారు. రామచంద్రం ఉత్తరం వ్రాశాడు. మీ అడ్రసు అతికష్టంమీద సంపాదించాడట. వెంటనే మిమ్మల్ని చూడటానికి వెళ్తున్నానని వ్రాశాడు. నన్నుకూడా రమ్మని రాశాడు. మీ అడ్రసు తెలిసిం తర్వాత నా కిప్పుడెంతో ఆనందంగావుంది. వచ్చేస్తున్నాను. మీదగ్గరికి వచ్చేస్తున్నాను. నన్ను మీరు కాలదన్నినాసరే, కదిలేదు లేదు. మీచేతలేదనిపించుకున్న నాకసలు ప్రాణంమీద తీపివుండవేకుండదు. నాకోసం స్టేషనుకి రాకపోయినా ఫరవాలేదు. నేను మీయింటికి నేరాసరివస్తాను. నేను వచ్చే సరికి మీరు యింటివద్ద ఉండరని తెలుసు. కాని ఒక్కటిమాత్రం జ్ఞాపకముంచుకోండి. మిమ్మల్ని చూడందే చావను. నిజం!

మీ

రాజీ!'.

సుభద్ర కళ్ళనుండి నీరు ధారగా కారుతోంది.. వచ్చే ఏడ్పును ఆపుకోటానికి ఎంతో కష్టపడుతూ వుంది. గడియారం ఒంటిగంట కొట్టింది.

'రైలు స్టేషనుకు వచ్చి వుండొచ్చు.' అనుకుంటూ స్టేషనుకు వెళ్ళింది. సూర్యంతో చెప్పలేదు. ఒంటరిగానే వెళ్ళింది.

ప్లాట్‌ఫారమంతా ఖాళీగా వుంది. రైలు వచ్చి వెళ్ళిపోయింది. రామచంద్రం, శాంత యిద్దరే నిలబడి వున్నారు.

తొందరగా నడచి వాళ్లను చేరుకుంది సుభద్ర.

ఆమెను చూడగానే రామచంద్రం.కళ్లల్లో నీళ్లు నిలిచాయి.

'క్షమించండమ్మా... సూర్యానికి పెళ్లి కాలేదనుకున్నాను. నాకాయన చేతులమీదుగానే పెళ్లి జరిగింది. వారికి నేను సహాయం చేద్దామనుకున్నాను. తిరుపతి వెళ్దామని కాదు నేనువచ్చింది. వారికి ఒక ముఖ్య విషయాన్ని తెలియపరచి నాకు తోచిన విధంగా సహకరించి ఆయనను ఒక యింటివారిని చేద్దామనుకున్నాను, కాని...' అంటూ ఇంకా ఏమేమో చెప్పబోయాడు.

భరించలేక పోయింది సుభద్ర.

'రాజీ ఏదీ?' అంది గట్టిగా.

అది వినడిన రామచంద్రం—

'సూర్యానికి పెళ్ళయిందని తెలుసుకుని దిగకుండా యిక్కే వెళ్ళిపోయారు. ఇంతకీ నేనే కారణం. నన్ను క్షమించండమ్మా..'

సూర్యం అదే సమయానికి వచ్చాడు.

'సుభా. నువ్వు...యిక్కడ...'

సూర్యం మాటల్ని వినిపించుకోలేదు సుభద్ర. అతన్ని గట్టిగా కౌగలించుకుని వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ—

'రాజి యిక్కడ దిగకుండా వెళ్ళిపోయిందండి...' అంది. ●

శుభవార్త

డాక్టర్లచే సాధ్యంగాక వదలి వేయబడిన అన్ని వ్యాధులకు చికిత్స చేయబడును

మధుమేహము, రక్తపుపోటు, కుష్ఠు, బొల్లి, కేన్సర్, క్షయ, సంతానము లేనివారు కూడా శ్రీ యోగిగారి చికిత్సవలన సంపూర్ణఫలమును బడయగలరు

కావలసినవారికి కాయకల్ప చికిత్స చేయబడును.- ఈ చికిత్స వలన దేహములో వున్న వ్యాధులు తొలగిపోవుటయేగాక నూతన యవ్వనము కలుగును

వివరాలు కోరువారు పోస్టుఖర్చులకు ఒక రూపాయి పంపవలెను.

శ్రీ యోగాశ్రమము

పి. ఓ. పెదవాల్తేరు, విశాఖపట్నం

నేను ఒంటరిగా కూర్చొని ఏడుస్తూ ఉండేవాడను

ప్రస్తుతము నేను విశాఖపట్నం 0-8, డీజల్ షెడ్డు లోకో వార్డులో కూలిగా పని చేయుచున్నాను. ఇంతకు పూర్వము కరగ్పూర్‌లో ఉండే వాడను. రెండు సంవత్సరముల క్రిందట నేతి బొటన వ్రేలు, మరియు కాలి చిటికెన వ్రేలు పోటుపోయినవి. వెంటనే రైల్వే హాస్పిటలులో చూపించగా, వర్షాకాలపు జబ్బుని పైకి వ్రాయడానికి అరకు, లోపలికి కలిసి యుం డెండజ్ ఇంజెక్షన్లు ఇచ్చినారు. అందువల్ల వ్యాధి తగ్గకపోగా, కాళ్ళకు.. చేతులకు.. అన్ని వ్రేళ్ళకు ప్రాకిపోయినది దాని దురద భరించలేక గోకితే, పగుళ్ళుచూపి, నిరులాంటి రసి కారేది. అంతట భయపడి కరగ్పూర్‌లో మంచి పేరున్న డాక్టరు గారికి చూపించగా, ఇది తగ్గే వ్యాధికాదు. నీ జీవిత కాలమంతయు బాధ పడవలసినదే అని చెప్పినారు. అందుమీదట ఆందోళనపడి కలకత్తా వెళ్ళి ఉత్తర ఖండములలో గొప్ప గొప్ప పరీక్షలు ప్యాసై, అనేక డిగ్రీలు పొందిన చర్మ వ్యాధి స్పెషలిస్టు చెంత చికిత్స పొందినాను.వారు అనేక మందులు, ఇంజెక్షన్లు ఇచ్చినారు. ప్రారంభములో వ్యాధి కొంత తగ్గినది.కాని దేహమంతయు పొక్కులు లేచినవి. దానిని చూచి, డాక్టరుగారు మందు మోతాదుతగ్గించి ఇవ్వగా మరల వ్యాధి ఎక్కువైపోయినది. ఇక చేయునది ఏమియులేక వైద్యము విరమించుకొని ఒంటరిగా కూర్చొని ఏడుస్తూ ఉండే వాడను. చివరకు మిత్రుల సలహావల్ల విశాఖపట్టణము, పెద వాల్తేరులోని శ్రీ యోగాశ్రమములో ప్రవేశించి నాలుగుమాసములు చికిత్స పొందగా, నా భయంకరమైన వ్యాధి పూర్తిగా నివారణమైనది. నన్ను మరల ఆరోగ్యవంతునిగా చేసిన శ్రీ రాఘవేంద్ర యోగీశ్వరుల వారికి నేనెంతయో కృతజ్ఞుడను. ఇట్లు,

శిద్దుల గోకరేశ్వర లింగం.